

*Ана Миловановић**

ЦЕРЕМИ КОРБИН КАО ПЕРФОРМЕР СОЦИЈАЛИЗМА 21. ВЕКА

Сажетак

Предмет рада је одређење узорног политичара у двадесет првом веку чија би политика могла да глобални корпоративни капитализам замени социјализмом као светским процесом. Рад се заснива на уверењу да је неопходно да се у данашња постполитичка друштва врати политика у изворном значењу те речи, односно политика која ће да служи добробити човека и људске заједнице. Полази од Аристотелове политичке филозофије по којој политичар мора да представља природан спој лепоте и доброте људске природе и испуњава свој основни задатак - да се брине о честитости и врлинама људи којима влада.

Уочивши феномен све масовније употребе уметности перформанса у јавном и политичком животу и тенденције савременог политичког перформанса да се врати својим коренима и изворишту, да интервенише и радикално мења не само поглед на ствари, већ и поредак у свету, рад политику одређује у контексту савремених теорија перформанса. Одређујући перформанс као социјалну уметност, упућује на његово преплитање са политиком. Указује да перформанси у политици и перформанси драмске уметности имају исто порекло и првобитно исту друштвену функцију, да претпостављају концепцију коприсутности и коегзистенције, односно искрену, непосредовану (директну) везу између перформера и публике,

* Учитељски факултет, Универзитет у Београду, ana.milovanovic@uf.bg.ac.rs.

а која је и императив сваке праве политике, као и да савремени перформанси већином реферирају на политичко идеално. У раду се долази до уверења да политичар, да би могао да изведе перформативне акције које остварују политику у њеном изворном значењу мора да буде изворни политичар, а то значи- политичар перформер. У раду се дефинише нова терминолошка одредница у науци о политици- политички перформер. Под појмом перформер подразумева извођача који никада не отелотворује туђа мишљења и осећања, никада се не претвара да је неко други. Позивајући се на савремене теорије глуме, истиче се да перформер радикално одступа од традиционалног поимања глумачке уметности. Примерни политичар социјализма у двадесет првом веку, мора да буде политичар перформер, а не политичар глумац. На основу анализе његове политичке каријере, као савремени политичар који у највећој мери поседује перформативне потенцијале, односно који је прави перформер одабран је Цереми Корбин, председник британске Лабуристичке партије. Компаративно анализирајући перформативност уметника перформера и политичара, рад показује да се у политичком деловању Церемија Корбина перформативност успешно остварује и као полиморфна и полисемична. Успешно је заступљена и у најтранспарентнијем, извођачком и спектакуларном облику Корбиновог деловања, као и у изузетности садржаја његове политике - социјалистичкој визији која представља потпун прекид са постполитиком Нових лабуриста и прекретницу за неолиберализам који више не може себе да представља као економско политички систем који се подразумева. Као узорног перформера социјализма Церемија Корбина препоручују моралне одлике које га разликују од свих осталих савремених политичара. Он је идеалиста, поштен, поуздан, доследан, родољубив, искрен, аутентичан, независан, самоникао, храбар, правдољубив, непристрастан, скроман. Он није: сујетан, охол, самољубив, осветољубив, извештачен, похлепан, грамзив, поткупљив. Закључује се да је узорни политичар социјализма у двадесет првом веку, односно политичар који учествује у лепоти и доброту и красе га поштење, савршенство и

племенитост и који се одређује као политичар перформер, Цереми Корбин.

Кључне речи: узоран политичар, политички перформанс, уметнички перформанс, политичар перформер, социјализам, политичар глумац, теорија перформанса, теорије глуме, перформативност, Цереми Корбин.

1. УВОД

Актуелно распадање капиталистичког друштвеног поретка у свету више није могуће приказивати (чак ни његовим, вишевековно усавршаваним и свим ресурсима опремљеним, пропагандним средствима) као само још једну кризу капитализма, која је, по његовим теоријама, не само карактеристична већ и неопходна за његов даљи развој. Социјализам се у двадесет првом веку намеће као једино решење не само за напредак појединих друштвених заједница, већ и за опстанак људске врсте. Зато је неопходно да социјализам, у свом изворном облику, постане светски процес. Појам „светски процес социјализма“ одређује се као „синтетичка категорија којом се настоји изразити и обухватити: а) разноликост, ширина, мноштво, богатство и целина елемената и тенденција социјализма у савременом свету, и б) међусобна повезаност и унутрашња дијалектика доприноса и остварења што означавају процес револуционарних друштвених преображаја савременог света.“¹ То не подразумева позивање а још мање враћање на било коју од еманација социјализма у двадесетом веку, већ враћање на изворе његове непоновљивости и политичке изузетности. Међутим, повратак било којој првобитној, непатвореној политици немогућ је пошто се данас налазимо у постполитичком друштву (а не у постдемократском друштву, као што тврди Шантал Муф).² Како се савремена политика од своје првобитне сврхе потпуно отуђила, неопходно је дубинско,

1 Branko Pribičević, *Socijalizam svetski proces*, Partizanska knjiga, OOUR Monos, Ljubljana, Beograd, 1979, str. 126.

2 Chantal Mouffe, „Populism’s new frontier“, *Red Paper*, Socialist Newspaper, London, no. 221, 2018, p. 26

свеобухватно преуређење свих владајућих политика данас и у свету. Политика у двадесет првом веку мора да се врати својим изворима, својој суштини и сврси настанка и постојања – да служи добробити човека и људске заједнице.

У теоријском смислу, враћање изворима подразумева повратак на основе сваке науке о политици- старогрчко поимање политике и политичара. По Аристотелу, очигледно је „како умијеће господарења више настоји око људи неголи око прибаве неживих ствари, и више се брине о њиховој крепости неголи о врсноћи имовине, коју називамо богатством“.³ Ако је основни задатак политичара да се брине о честитости и врлинама људи којима влада, логично је да он треба да има савршену природну честитост. Онај који влада мора суделовати у „лепоти и доброти“ (ова синтагма означава и поштење, савршенство и племенитост). Враћање изворном одређењу политичара као „природном споју лепоте и доброте људске природе“,⁴ представља не само повратак поверења у политику као хуману делатност која се врши само за добробит друштва, већ и у саму људску природу, њену изворну доброту.

2. ОДРЕЂЕЊЕ ПОЛИТИКЕ У КОНТЕКСТУ ТЕОРИЈА ПЕРФОРМАНСА

У практичном смислу, враћање изворима политике подразумева повратак у њену још удаљенију историју, на саме почетке човековог бивствовања и првобитних људских заједница, на њена прва извођења (перформансе)⁵ која имају магијско-ритуални карактер. Првобитни политички перформанси имали су исто порекло као и први драмски перформанси. „Театар као репродуктивна уметност и савремени перформанс као израз унутрашњег бића самог извођача, потичу од магијских и религијских ритуала праисторијских друштвених заједница.“⁶

3 Aristotel, *Politika*, Sveučilišna naklada "Liber", Zagreb, 1988, str. 25.

4 Исто, стр. 26.

5 Уместо термина *извођење* користиће се термин *перформанс* општеприхваћен у савременој теорији уметности и театрологији

6 Андреј Тишма, „Духовно зрачење перформера“, у зборнику: *Стратегија новог театра*, приредио Симон Грабовац, Културни центар Новог Сада, Нови Сад, 1998, стр. 131.

У својим почецима перформанси у политици и перформанси драмске уметности обављали су исту друштвену функцију: да људе врате суштинским и елементарним стварима, а човечанство природној духовности. Јер „перформанс је управо такав облик ауторског испољавања, који духовност појединца, како уметника, тако и конзумента, ставља у први план, омогућавајући нову велику синтезу духовности и свакодневице, враћајући човека његовој суштини.“⁷ Преплићу се и особине и намере изворне политике и перформанса чија је функција да „што снажније делује на људски сензибилитет; то је слободна игра инстинката, то је славље за које је позориште изгубило смисао, то је истовремено и инструмент сталног друштвеног кретања.“⁸

Одређења савременог перформанса у великој већини реферирају на политичко идеално, на оно што би политика сама по себи морала да буде. У Меријам-Вебстеровом речнику, *перформанс* се одређује као „извршење једне радње, завршавање једног задатка или као начин на који нешто функционише и врши се.“⁹ Општа дефиниција перформанса Марине Абрамовић обухвата и карактеристике перформанса у политици каква би, по својој изворној природи, морала да буде. Она посредно указује на идеалистички конципирану идеју о неопходности искрене, непосредоване (директне) везе између политичара и народа, као императива сваке праве политике. Јер: „Одлучујући аспект перформанса је непосредан однос са публиком, пренос енергије између публице и перформера. Шта је то перформанс? Нека врста физичке и менталне конструкције којом се уметник поставља насупрот публице (...) Перформанс је директан пренос енергије.“¹⁰ Многе друге теорије перформанса заступају сличне ставове. За Ж. Ж. Лебела перформанс је средство изражавања без икаквог посредника.¹¹ Андрије и Боч сматрају да перформанс „по дефиницији, претпоставља концепцију коприсутности и коегзистенције.“¹²

7 Исто, стр. 134.

8 Миљана Миоџиновић, *Surovo pozorište*, Prosveta, Београд, 1976, стр. 368.

9 Jens Hoffman, Joan Jonas, *Perform*, Thames & Hudson, London, 2005, p. 11.

10 Marko de Marinis, „Glumac je mrtav, žive li glumci!“, *Teatron*, Музеј позоришне уметности Србије, Београд, пролеће/лето 2012, стр. 17.

11 Миљана Миоџиновић, *Surovo pozorište*, Prosveta, Београд, 1976, стр. 365.

12 Бернар Андрије, Жил Боч, *Речник тела*, Службени гласник, Београд, 2010, стр. 338.

Одређење перформанса као „социјалне уметности“, исто тако, указује на његово преплитање са политиком.¹³

Савремена теоријска промишљања политичког перформанса, и актуелних тенденција уметничког перформанса са политичким темама и уметничког перформанса у политици, показују један заједнички именитељ: уочавање феномена све масовније употребе уметности перформанса у јавном и политичком животу. „Управо у области перформанса најбоље се испољавају запажени трендови светске уметности да политичке контроверзе мигрирају у уметност, а најрадикалнији естетски поступци одлазе у политику. Политика је померила уметност перформанса са маргина историје уметности у сам центар ширег политичког дискурса.“¹⁴ Данас се „перформанс са својом политизацијом враћа својим коренима и изворишту, да жели да интервенише и радикално мења не само поглед на ствари, већ и поредак у свету.“¹⁵

3. ОДРЕЂЕЊЕ ПОЛИТИЧАРА ПЕРФОРМЕРА

Када се у политици, каже *перформанс*, мисли се на акције неког посебног политичара, или посебне партије, или једноставно, на ефективност извесне политичке идеје.¹⁶ Може се закључити да политичар, да би могао да изведе перформативне акције које остварују политику у њеном изворном значењу (значи: социјалистичку), мора да буде изворни политичар, а то значи-перформер.

За социјалистичког политичара разлог за извођење политичких перформанса није само њихова општа делотворност у савременом политичком животу. Као „једна од најрадикалнијих уметничких форми, перформанс, инсистирајући на непосредности и аутентичности акције и реакције и интеракције, показао се као изузетно ефикасно маркетиншко оруђе нових политичара.“¹⁷ Правог социјалисту

13 Миљана Миоџиновић, *Surovo pozorište*, Prosveta, Beograd, 1976, стр. 367.

14 Ана Миловановић, „Политички перформанс у уметности и обрнуто“, *ЛДУС*, УДУС, Београд, бр. 177-178, 2011, стр. 4.

15 Исто, стр. 4.

16 Jens Hoffman, Joan Jonas, *Perform*, Thames & Hudson, London, 2005, p. 12.

17 Ана Миловановић, „Политички перформанс у уметности и обрнуто“, *ЛДУС*, УДУС, Београд, бр. 177-178, 2011, стр. 4.

данас могу да занимају само могућности извођења перформанса са радикалном политичком садржином. „Посебну привлачност за политичаре има онај анархистичко ивични профил перформанса, који је настао из стварне потребе за конкретном политичком акцијом и оперишући изван владајуће структуре размене и трампе, у својим коренима представља опозицију и критику сваком систему.“¹⁸

Приликом дефинисања нове термилошке одреднице у науци о политици - *политички перформер*, услед њене сложености, полази се од негативног одређења. За разлику од свих осталих извођача политичких чиновца, који се могу одредити као глумци у најширем значењу тог појма, диференцијална карактеристика *политичара перформера* јесте чињеница да он никада није глумац. За даљи развитак ове теорије, неопходно је и веома важно разликовати појам *перформер* од традиционалног појма *глумац*. Појам *перформер* подразумева извођача који никада не отелотворује туђа мишљења и осећања, никада се не претвара да је неко други. Напротив: он је оно што мисли и осећа сам, онај побуњени извођач, првобитни глумац који се враћа правој људској природи. Или онај идеални глумац коме тежи Едвард Гордон Крег: „Док год буде свијета, човјекова ће се природа борити за слободу и противити робовању или преобразби у инструмент којим се изражавају туђе мисли.“¹⁹

Као радикални уметник, перформер одступа од традиционалног поимања глумачке уметности и зато сваки покушај његовог дефинисања у пољу театрологије, као референтну тачку може да има само савремене теорије глуме. „Померање уметности глуме од сценске репрезентације фикције ка „чистом“ присуству и артикулисаној енергетској размени с гледаоцима једна је од општих тенденција у савременом, уметнички радикалном позоришту.“²⁰ То је разлог што у „типологији глумачких функција (глумац-фигура, глумац-инструмент, витуелни глумац, глумац мешанац,

18 Исто, стр. 4.

19 Edward Gordon Craig, *O umjetnosti kazališta*, Centar za kulturnu djelatnost SSO Zagreba, Zagreb, 1980, str. 54.

20 „Uvodnik“, *Teatron*, Muzej pozorišne umetnosti Srbije, Beograd, proleće/leto 2012, str. 5.

перформер...)²¹ Марка Де Мариниса, перформер заузима значајно место. Термин *перформер* Де Маринис одређује у традицији Јирџија Гротовског „као експоненцијално увећање функције ‘аутор-стваралац’ коју испуњава глумац, функције која се може наћи у изворној суштини перформера као ‘човека од акције’“.²²

Де Маринис тврди да, иако се „у свакој позоришној представи као конститутивни елемент може учити димензија самореферентног представљања, самоозначавајуће материјалности, другим речима упућивања на себе, а не упућивања на ‘друго у односу на себе’, продукција (чула, реалности), а не репродукција“, постоје врсте представа у којима је ова димензија присуства-самореферентности, а коју назива *перформативном*, много јача и важнија него у другим.²³ Управо ова димензија је најзаступљенија у перформативним представама политичара перформера. Политичар је у њима, као и перформер по Еуђениу Барби, „човек у ситуацији организоване репрезентације“.²⁴ За разлику од глумца „Перформер се пред публиком отвара... спонтано, а самим тим искрено и сугестивно.“²⁵ Он организовањем „реалне ситуације, у њу увлачи гледаоца, а своје менталне процесе путем резонанције преноси на конзумента“.²⁶ На тај начин перформер постиже оно јединство које је неопходно и за сваку успешну политику: „Кроз процес одвијања перформанса, где се користе разна средства комуникације, од речи, звука, покрета, до техничких помагала, долази до својеврсног духовног јединства перформера и гледаоца!“²⁷ Ако се постави питање у којој су мери политички перформанси уметничке природе, може се одговорити: „у оној мери у којој је свако стварање које прелази оквире најпрактичнијих форми стварања уметничко.“²⁸

21 Исто, стр. 5.

22 Marko de Marinis, „Glumac je mrtav, živeći glumci!“, *Teatron*, Muzej pozorišne umetnosti Srbije, Beograd, proleće/leto 2012, str. 16.

23 Исто, стр. 10.

24 Исто, стр. 16.

25 Андреј Тишма, „Духовно зрачење перформера“, у зборнику *Стратегија новог театра*, приредио: Симон Грабовач, Културни центар Новог Сада, Нови Сад, 1998, стр. 132.

26 Исто, стр. 134.

27 Исто, стр. 135.

28 Mirjana Miočinović, *Surovo pozorište*, Prosveta, Beograd, 1976, str. 364.

4. ФОРМАЛНЕ ОДЛИКЕ ОЛИТИЧКИХ ПЕРФОРМАНСА ЦЕРЕМИЈА КОРБИНА

Примерни политичар социјализма у 21. веку, односно политичар који учествује у „лепоти и доброти“ и красе га поштење, савршенство и племенитост, може да се одреди као перформер. Поставља се питање који савремени политичар у највећој мери поседује перформативне потенцијале, односно ко је прави перформер? Јединствени одговор, као што је и његова политичка каријера, био би- Цереми Корбин, председник британске Лабуристичке партије.

Јединствен, чак се може рећи и спектакуларан, био је и долазак Церемија Корбина на чело Лабуриста 2015. године. После три деценије, током којих је био посланик из „задње клупе“, серијски побуњеник кога су медији потпуно игнорисали, нашао се на изборном листићу за лидера странке само зато што су неки посланици „хтели да „прошире дебату“ и предложили „чак и Корбина“.²⁹

У политичком деловању Церемија Корбина перформативност се остварује полиморфно и полисемично. У најтранспарентнијем извођачком и спектакуларном облику, који је неопходан како за уметнике перформере тако и за политичаре перформере, перформативност је успешно заступљена код Корбина. На пример, када је извео снажан перформанс у Лабораторији пењања у Лидсу, пењући се тридесет стопа по зиду,³⁰ он је показао ону исту врсту физичке спретности и неустрашивости која карактерише највеће уметнике перформере. „Перформер себе доводи у крајње реалну ситуацију, неретко се свесно стављајући и у стање физичке и менталне угрожености, да би ефекат контакта са публиком и утицаја на њу био што снажнији.“³¹

Иако се са својом „публиком“ налази на класичним местима сусрета политичара и бирача- на митинзима, његов присан контакт са њом ниуколико се не може одредити

29 Emily Ashton, „Hearing ‘Jez we can’ proves Corbyn is now a hero to the young“, *Evening Standard*, London, 12. 8. 2015. p. 9.

30 „Don’t tell my wife... Corbyn’s shinny follows PM’s shimmy“, *Metro*, 5.10.2018, p. 12.

31 Андреј Тишма „Духовно зрачење перформера“, у зборнику: *Стратегија новог театра* (приредио: Симон Грабовач), Културни центар Новог Сада, Нови Сад, 1998, стр. 134.

као класичан. „Цереми обилази своју земљу говорећи са сународницима на 38 митинга. На једном, 15. августа у парку у његовој изборној једници Ислингтону, и лично сам се уверила да је британски народ најзад дочекао поштеног и искреног политичара. Пријатна атмосфера искрене љубави према свом пастиру, а не култа вође, оно је што се најкраће може рећи за тај скуп. Његов говор са црвених ватрогасних кола (друга и нема јер га финасирају синдикати и донације симпатизера, најчешће по 5 фунти) био је изненађујуће људски. Без лажних обећања и подмићивања (“Нећу вам дати бесплатан сладолед, јер тако нешто не постоји.”) И посвећен заиста свима.”³² Новинар „Гардијана“, Гари Јанг, истиче да праву идеју о обожавању које Корбин инспирише можете да добијете само ако га видите у кампањи, и да он, чак и после „поновљеног“ говора, увек добије стајаће овације.³³ При томе треба нагласити да Корбин није негативно *харизматичан*, односно да осећања љубави које Корбин изазива код својих присталица, не припадају оној врсти ирационалних и екстазичних емоција у којима заслепљене масе, као у трансу, следе своје диктаторе. Суштинска одлика Корбиновог феномена је да је он партиципативан. Публика његовог перформанса је права публика перформанса која увек постаје „део реалног збивања, саучесник, ментални реагенс догађаја у реалном тренутку, и скуп реалних личности“.³⁴ Људи који су долазили на Корбинове митинге осећали су да су они правили један покрет, да су стварали нешто ново у политици.³⁵

Корбинов приступ политици је крајње радикалан. Пошто радикалне политике могу добити снагу и инспирацију од културних форми (на пример, фестивала) и других манифестација које промовишу осећање колективне радости, прокорбиновскоскандирање слично фудбалским песмама,³⁶ грим музика и многобројне визуелне публикације, уметнички радови, поезија, песме и перформанси инспирисани

32 Ана Миловановић, „Што је више клевета и лажи, Корбин им је милији и дражи!“, *Политика*, 28. 9. 2016, стр. 14-15.

33 Controversy of the week, „A brusing electon“, *The Week*, 24.9. 2016, p. 4.

34 Andrej Tišma, „Duhovno zračenje performerа“, u zborniku: *Strategija novog teatra* (priredio: Simon Grabovac), Kulturni centar Novog Sada, Novi Sad, 1998, str. 132.

35 Erica Smith, “Review of Alex Nunn’s ‘The Candidate: Jeremy Corbyn’s Improbable Path to Power’”, *Peace News*, London, no. 2620-2621, 2018, p. 21.

36 Jeremy Gilbert, „Acid Corbynism“, *Red Paper*, Socialist Newspaper, London, no. 216, 2017, p. 21. ³⁷ „

Корбиновом личношћу, иако нови за британску политичку сцену, не представљају изненађење.³⁷

Тек са појавом Корбина као кандидата за лидера Лабуриста, млади у УК су се први пут масовно заинтересовали за гласање. Студенткињи Варвик универзитета колеге су препоручиле: „Придружи се лабуристима, зато што је та особа задивљујућа“³⁸ Корбин је постао „апсолутни момак“, атрактиван за хиљаде младих активиста у Лондону.³⁹ Студија Лондонске школе економије утврдила је да се, у изборним јединицама које је Корбин лично посетио, број гласава за лабуристе увећао за 18 процената. Стив Ховел сматра да употреба емотивних „наративних кодова“ у највећој мери објашњава трансформациону понуду лабуриста нацији, као и да је кључна за победу. Непатворена емоционалност којом Цереми плени „публику“, представља његову највећу перформативну способност и јединствено политичко „оружје“.⁴⁰

У чистом позоришном облику, Корбин је своје перформативно умеће одлично показао читајући последњу строфу песме „Маска анархије“ Перси Биш Шелија, пред 120.000 људи на Глестонбри фестивалу 2017. године. Последњи стих ове песме, “Ye are many, they are few”, који је изабрао за слоган свог „Манифеста“ из 2017. године, има вишестуко и богато значење. Потпуно у Шелијевском бунтовничком духу и у складу са енглеском револуционарном традицијом, оно указује на Корбиново дубоко уверење да промена, која је неопходна енглеском друштву, и остварење социјализма не могу да потекну од мањине, нити са врха друштвене хијерархије, већ само од већине и то колективним напорима и деловањем и политичара и народа.⁴¹

Медијски наступ Корбина је ретко култисан: он не користи никакав претеран језик тела, гестова, потпуно је природан и у живим наступима и на екрану. Потпуно је

37 „Corbyn’s a riot among creatives“, *Evening Standard*, 13.5.2015, p. 19.

38 Emily Ashton, „Hearing ‘Jez we can’ proves Corbyn is now a hero to the young“, *Evening Standard*, London, 12. 8. 2015. p. 9.

39 George Eaton, „People’s republic of London“, *New Statesman*, 27.4.-3.5. 2018, pp. 28-33.

40 Ian Sinclair, „Review of Steve Howell“, „Game Changer: Eight Weeks That Transformed British Politics“, *Peace News*, London, no. 2620-2621, 2018, p. 21

41 Ken Loach, „Preface“, in: *For the Many, Preparing Labour for* (ed. Mike Phipps), OR Books, New York and London, 2017, p. VIII

прибран и када трпи најнеправедније нападе, као на пример када му је у телевизијској емисији оспоравано законско право да учествује у ванредним, од блериста организованим, изборима за председника Партије: „На којима, како је водитељ ББЦија убеђивао гледаоце све уносећи се и рукама Церемију у лице, Корбин, наравно, уопште нема права ни да се кандидује! Церемијев одговор, потпуно смирен и без икакве љутње, да је по статуту он аутоматски један од кандидата, најбољи је пример културе говора који је икада виђен од једног политичара.“⁴²

Чисто формални вид Корбинових перформанса није претерано перформативан, сведен је на најмању меру која је неопходна за свако појављивање на сцени живота, а не на позорници. Корбиново понашање у јавности представља антитезу стилу славних *икс фактор* приступа који су данас толико чести у политичким анализама у медијима. Политички аналитичар Пол Донован му даје за право што уопште није заинтересован за детињасто пренемагање својих колега који мисле да способност вођења земље зависи од познавања света славних „од *а* до *ш*“.⁴³

5. СОЦИЈАЛИСТИЧКИ САДРЖАЈИ ПОЛИТИЧКИХ ПЕРФОРМАНСА ЦЕРЕМИЈА КОРБИНА

Поред формалних карактеристика перформативног умећа, За успех и делотворност политичког перформанса сваког политичара неопходна је и изузетност садржаја. Корбинови перформанси показали су се крајње делотворним не само због његове истински хумане политичке визије, већ и јасне, аутентичне поруке. Бирачи су топло прихватили његову борбу против сиромаштва и постао је адвокат осиромашених. Људи једноставно хрле ка њему да би поново били уверени да језик јавног власништва, редистрибуције, бриге и подршке, није избрисан из јавне сфере.“⁴⁴ Посвећен стварним потребама и проблемима људи, Цереми говори

42 Ана Миловановић, „Што је више клевета и лажи, Корбин им је милији и дражи!“, *Политика*, Београд, 28. 9. 2016, стр. 14-15.

43 Paul Donovan, “The medium is the message, comrades”, *Morning Star*, 14.6.2016, p. 9.

44 Controversy of the week, „A brusing electon“, *The Week*, 24.9. 2016, p. 4.

ствари које су здраворазумске, које се тичу свих, а не само оних привилегованих један посто. Људи су жудели за таквим политичарем.⁴⁵

Кључно је било и то што је Корбинова јасна, аутентична порука, заиста радикално другачија од свега понуђеног бирачима у УК - *социјалистичка*. Први пут у својој стогодишњој историји, Лабуристичка партија има радикалног социјалисту за лидера.⁴⁶ Корбинов „Манифест“ је нада за стварне левичаре, сматра Кен Лоуч.⁴⁷ Као његове највеће вредности Лоуч наводи: у програм странке је враћено друштвено власништво, Национални здравствени сервис ће раскинути све претходне уговоре са приватним фирмама, а инострана политика биће вођена вредностима мира, општег права и међународним законима.⁴⁸ Лабуристичка партија Корбина није више партија Блера јер код њега постоји јасна намера да се прекине са постполитиком Нових лабуриста, закључује Шантал Муф.⁴⁹ Избори 2017 у УК, на којима је Корбин добио више гласова од осталих лидера Лабуристичке партије, представљају прекретницу за неолиберализам који више не може себе да представља као економско политички систем који се подразумева.⁵⁰

6. МОРАЛНЕ ОДЛИКЕ ЦЕРЕМИЈА КОРБИНА КАО УЗОРНОГ ПЕРФОРМЕРА СОЦИЈАЛИЗМА

Које особине поседује Цереми Корбин као узоран перформер социјализма 21. века, односно какав би морао да буде сваки политичар који жели да оствари социјализам?

45 Emily Ashton, „Hearing ‘Jez we can’ proves Corbyn is now a hero to the young“, *Evening Standard*, London, 12. 8. 2015.

46 Glyn Fors, „Comrade Corby“, *Tribune*, 5.8.2016, p. 19.

47 Ken Loach, „Preface“, in: *For the Many, Preparing Labour for Power* (ed. Mike Phipps), (I-VIII), OR Books, New York and London, 2017, p. VII

48 Ken Loach, „Preface“, in: *For the Many, Preparing Labour for* (ed. Mike Phipps), OR Books, New York and London, 2017, p. VIII

49 Chantal Mouffe, „Populism’s new frontier“, *Red Paper*, Socialist Newspaper, London, no. 221, 2018, p. 29.

50 Mike Phipps, „Introduction“, in: *For the Many, Preparing Labour for Power* (ed. Mike Phipps), OR Books, New York and London, 2017, p. 7.

Идеалиста. Иако је изражено у негативном значењу, ову особину потврђује искрено мишљење о Корбину „лорда Севила ‘Он је типичан романтични идиот! Бескористан!’“⁵¹

Поштен. „Пошто у перформансу заступа самога себе, извођач се налази на перманентном моралном испиту и провери моћи утицаја и комуникативности, као у реалном животу.“⁵² Зато је поштење особина која се захтева од политичара перформера. Корбиново поштење сликовито описује Палома Фејт: „Он је најбоље што имамо, зато што је прави левичар, а не неко ко се претвара да је то. Нисам видела политичара толико поштеног као Корбин. Поставиш му питање и он стварно одговори на њега, говорећи реалистично шта он може, а шта не да уради. Колико пута се десило да један лидер уради то?“⁵³ „Цереми Корбин је коначно дао Лабуристичкој партији неку врсту моралног компаса“, признали су му и читаоци антисоцијалистичке штампе.⁵⁴

Поуздан. За тридесет четири године колико је посланик, показао је посвећеност, непоколебљивост, поузданост и склоност да оствари своја уверења. Неочекивано (од стране стручњака) велики број гласова који је добио на изборима 2017. године, може да захвали не само квалитету „Манифеста“, већ и чињеници да су бирачи били сигурни да ће га применити у потпуности када дође на власт.⁵⁵

Доследан. У својој вери у социјалистичке, пацифистичке, антимонархистичке и антифашистичке идеале из младости од којих није одступио током своје целокупне политичке активности.⁵⁶ Сливит је пример да ни кад је по протоколу морао, као председник опозиције, да коленичи пред краљицом, није на то пристао.⁵⁷

51 Ана Миловановић, „Што је више клевета и лажи, Корбин им је милији и дражи!“, *Политика*, Београд, 28. 9. 2016, стр. 14-15.

52 Andrej Tišma, „Duhovno zračenje performerа“, u zborniku: *Strategija novog teatra* (priredio: Simon Grabovac), Kulturni centar Novog Sada, Novi Sad, 1998, str. 132.

53 Richard Godwin, „Interview with Paloma Faith“, *Evening Standard*, London, 5.1.2015, p. 21.

54 „Metro Talk ‘Good ideas but too much of a dreamer’“, *Metro*, 1.10.2015, p.23.

55 Mike Phipps, „Introduction“, in: *For the Many, Preparing Labour for Power* (ed. Mike Phipps), OR Books, New York and London, 2017, p. 17.

56 Исто, стр. 17.

57 Joe Mirphy, „‘Busy’ Corbyn avoids kneeling before Queen“, *Evening Standard*, 8. 5. 2015, p. 6.

Искрен. Перформер је, по дефиницији, искрен јер „илузија, коју театар гледаоцу пружа о времену и месту догађања овде не постоји, па дакле, ни илузија о личности извођача и сопственој личности.“⁵⁸ По Денијелу Редклифу „Искреност је оно што плени код њега.“ Тиме је Корбин дубоко укореењен у политичкој култури Енглеске у чијем развоју искреност заузима изузетно значајно место још од прве половине шеснаестог века.⁵⁹ Шекспир ову реч користи у значењу „одсуство притворности, или дволичења, или претварања“ када за Полонија каже: „Искреност је схватио као суштинско стање врлине.“⁶⁰ Искреност, као карактерна црта којом су се Енглези највише поносили, и која је била резултат „непробојности енглеског друштва, чврстина састава, густа, несумњива *присутност* која је својим припадницима наметала својеврсну основну искреност“, перформативна је по себи.⁶¹ За разлику од других политичара, Корбин искрено мисли оно што каже и искрен је кад каже да воли да среће људе⁶² (искрено саосећање са жртвама Гренфел пожара потврдила је једна од њих изјавивши да је то осетила и да није био дошао да се само слика као сви остали). Корбин најискреније верује да је његова мисија „редистрибуција богатства, могућности и моћи, од неколицине свима!“

Родољубив. Истински, јер је за национализацију: железница, пошта, грађевинарства, електро и водопривреде, као и осталих енергетских система. Под његовим вођством Лабуристичка партија на власти ће највећи део уговора склопити са британским предузећима и користиће државне снаге да у потпуности подржи производњу после Брежита. Неће дозволити „ноћну мору“ да се јавни сервиси УК продају мултинационалним компанијама, као ни да се земља задужи код Трампа и да увози хлорисане пилиће.⁶³

58 Andrej Tišma, „Duhovno zračenje performerа“, u zborniku: *Strategija novog teatra* (priredio: Simon Grabovac), Kulturni centar Novog Sada, Novi Sad, 1998, str. 132.

59 Lajonel Triling, *Iskrenost i autentičnost*, Nolit, Beograd, 1990, str. 40.

60 Lajonel Triling, *Iskrenost i autentičnost*, Nolit, Beograd, 1990, str. 16-17.

61 Исто, стр. 150.

62 Mike Phipps, „Introduction“, in: *For the Many, Preparing Labour for Power* (ed. Mike Phipps), OR Books, New York and London, 2017, p. 17.

63 „Labour will buy British to boost manufacturing in UK“, *Metro*, 25.7.2018, p. 6.

Аутентичан. Потпуно, јер код њега нема ни снобизма ни вулгарности које су „назнаке умањене аутентичности“.⁶⁴ Корбин не само да верује да је новац „начело неаутентичности у људском бивствовању“⁶⁵ и да „Истинско човеково савршенство не почива у ономе што човек има, већ у ономе што човек јесте“,⁶⁶ већ у складу са тим веровањима аутентично и ради и живи. Зато је наишао на велико одобравање код Енглеца који (како Емерсон истиче у „Карактерним цртама Енглеца“) „ће вам дозволити да прекршите сва правила ако то чините природно и са жаром.“⁶⁷

Независан. Самоникао. Не само да нема никакве „службе“, ни стране ни домаће, која га је креирала, већ га, као аутохтоног политичара и социјалисту (значи: најопаснијег), домаћа МИ5 будно посматра још од почетка седамдесетих. Значи да је и по томе непатворени перформер који, по Ричарду Шекнеру, као „извођач није стављен у службу било каквог предмета, већ да самим својим извођењем постаје „субјекат и објекат“ спектакла.“⁶⁸ Он не зависи чак ни од својих саветника: и највећи противници међу новинарима морали су да му одају признање зато што не ради, као остали политичари, оно што су му његови саветници рекли да треба да ради „јер је то модерно“.⁶⁹

Храбар. Изузетно, и то не само због подршке Палестини, због које му је живот био угрожен (ухваћени нападач на Муслимане признао је полицији да је прво планирао да убије Корбина на пропалестинском маршу).⁷⁰ И не само зато што се усудио да не осуди Венецуелу, да каже да су интервенције УК у страним земљама повећале тероризам, да гласа против нуклеарног наоружања у свету и УК, да се супротстави својој Партији и протестује против агресије и бомбардовања Југославије, Сирије и рата у Ираку. Нити зато што има смелости да се супротстави свим медијима, лабуристичким посланицима,

64 Lajonel Triling, *Iskrenost i autentičnost*, Nolit, Beograd, 1990, str. 152.

65 Исто, стр. 163.

66 Исто, стр. 165.

67 Исто, стр. 165.

68 Mirjana Miočinović, *Surovo pozorište*, Prosveta, Beograd, 1976, str. 359.

69 Rosamund Urwin, „What kind of man wears socks in bed?“, *Evening Standard*, 5. 1. 2018. p. 27.

70 James Mills, „Killing Corbyn and Khan like Lotto Win“, *Sun*, 31.1.2018, p. 8.

као и безбројним тешким непријатељским притисцима.⁷¹ Корбинова храброст је изузетно велика првенствено јер се усудио да буде отворени заговорник социјализма „Корбинове изричите изјаве да ће вратити 4. одредбу лабуристичке партије, односно обавезу друштвеног власништва над средствима за производњу (која је била укинута за време Блерове владавине) и „Не волим што смо у НАТО-у“, биле су неопозиви знак за одстрел осведоченог бунтовника.“⁷² Његов непоколебљиви спољнополитички став да: „Никада британска војска без дозволе УН неће бити ангажована у иностранству“ донела му је још теже дисквалификације. Лабуриста Теркан је, на ББЦ-ју, рекао да је Корбинова ратна доктрина „издаја онога што Британију чини великом“.⁷³ Иако је правдољубива и сасвим оправдана, Корбинова идеја да би Ентони Блер морао да буде оптужен као ратни злочинац спада у домен најхрабријих изјава.⁷⁴ Јер од тог тренутка почели су, и трају и данас, беспштедни напади на њега од стране Блера који покушава да га по сваку цену (чак и спречавања Лабуриста да дођу на власт) заустави да постане премијер УК: „Наравно, најнемилосрднији нападач био је бивши премијер Ентони Блер због чије погубне владавине је Корбин и добио толике присталице. Као и увек, а ми то нажалост знамо на сопственој кожи, Блер је предњачио у лажним, екстремним оптужбама: „Корбин може да убије лабуристичку партију!“; „Ако је ваше срце за Корбина, треба да извршите трансплантацију!“⁷⁵

Правдољубив и непристрастан, закључује се из његових претходних ставова.

Скроман. Никада није ставио личну промоцију испред својих принципа.⁷⁶ Чак се правда за свој велики успех: „Слушајте, ја сам једна сасвим нормална особа, живим у

71 Mike Phipps, "Introduction", in: *For the Many, Preparing Labour for Power* (ed. Mike Phipps), OR Books, New York and London, 2017, p. 18.

72 Ана Миловановић, „Што је више клевета и лажи, Корбин им је милији и дражи!“, *Политика*, 28. 9. 2016, стр. 14.

73 Charlie Kimber, *Jeremy Corbyn, Labour and the fight for socialism*, Socialist Worker Party, London, 2017, p. 42.

74 John Mc Ternan, „Interview with Corbyn“, *Evening Standard*, 30. 6. 2016, p. 31.

75 Ана Миловановић, „Што је више клевета и лажи, Корбин им је милији и дражи!“, *Политика*, Београд, 28. 9. 2016, стр. 14-15.

76 Mike Phipps, "Introduction", in: *For the Many, Preparing Labour for Power* (ed. Mike Phipps), OR Books, New York and London, 2017, p. 17.

северном Лондону, трудим се да радим најбоље што могу за мој крај и покушавам да прогурам озбиљна партијска питања.⁷⁷ На примедбе новинара да је постао *секс симбол*, искрено каже: „То је дубоко мучно. Мислим да је то у ствари шала.“⁷⁸ Један од новинара који га је интервјуисао, Дилан Џонс, говори о фасцинантној контрадикцији код Корбина који има способност да изведе перформанс пред публиком која га доживљава као рок звезду, а кад га сретнете у јавности, он је тако благ, скроман.⁷⁹

Церемија Корбина цене и обожавају и због онога што, за разлику од готово свих других политичара, није.

Није: сујетан, охол, самољубив. Свакога је спреман да пажљиво саслуша, и ако је у општем интересу, и да послуша. Кад га је упознала, универзитетска професорка која му је послала неке сугестије поштом, уверила се да их је не само размотрио, већ и уважио. „Ми можемо, само заједно можемо“ нису само његове речи, већ подстицај да са бирачима оствари перформативни идеал „колективног спонтаног стваеања, у којем оно што с ествара и онај ко ствара постају једно те исто.“⁸⁰

Није осветољубив: Овену Смиту, који је био немилосрдан према њему у борби за лидера Лабуриста 2016. године, дао је веома важан положај. „Корбинов је говорио само о политици, никога није лично нападао - тако освежавајуће. Можда ће то увести нови политички стил у Британији?“⁸¹ После свих, често дегутантних, увреда од многобројних противника, он „и даље о свима лепо, па и о Камерону (једино што није могао да не каже нелепу истину о Блеру да је ратни злочинац)“.⁸²

Није извештачен. Као и сваки прави перформер, увек је природан и никада не глуми. Колега Нил Кинок одређује га као „пријатног човека без афектације“.⁸³

Није похлепан, ни грамзив, значи није поткупљив. Корбин,

77 Pippa Crerar, „Corbynomania? It’s a bit odd really... I’m just a very normal person“, *Evening Standard*, London, 5. 8. 2015. p. 9.

78 Исто, стр. 8.

79 Rosamund Urwin, „What kind of man wears socks in bed?“, *Evening Standard*, 5. 1. 2018, p. 26.

80 Mirjana Miočinović, *Surovo pozorište*, Prosveta, Beograd, 1976, str. 364.

81 „Metro Talk ”Good ideas but too much of a dreamer“, *Metro*, 1.10.2015, p. 23.

82 Ана Миловановић, „Што је више клевета и лажи, Корбин им је милији и дражи!“, *Политика*, 28. 9. 2016, стр. 14-15.

83 Glyn Fors, „Comrade Corby“, *Tribune*, 5.8.2016, p.19.

као политичар перформер, а не политичар глумац, по томе се радикално разликује од готово свих осталих политичара. Он је много ближи профилу уметника, о чијој узвишеној функцији говори „Томас Ман („Политичар свет одређује у своју корист. Уметник себе у корист целог света.“)⁸⁴ него профилу иједног савременог политичара. На списку Корбинових жеља и тежњи, неопходних да се сматра срећним и оствареним човеком, не налазе се ни новац ни материјална добра. Као и сви пролетери, живи од своје плате у кући која је толико мала да му се Американци искрено подсмевају.

Управо последње наведена, диференцијална Церемијева врлина, представља га као аутентичну претњу за глобални корпоративни капитализам. То подразумева и за корпоративне „елите“: интелектуалце, уметнике и медије који га, као што пише уредница „Црвене паприке“, „окрутно нападају од када је постао лидер Лабуриста“.⁸⁵ „Од почетка су уредници свих националних медија били сложни у оцени да би његова победа у трци за вођу лабуриста, била пропаст за ту партију, а можда и целу Британију.“⁸⁶ Све веће предрасуде у извештавању о Корбину потврдила су и истраживања Коалиције за медијску реформу, односно установљено је да су Корбинови критичари увек много заступљенији у медијима од присталица. Посебно је узнемиравајуће што Би Би Си о њему и његовим присталицама константно говори терминима који подстичу непријатељство, непопустљивост и екстремне позиције, као и што два пута више времена у вечерњим вестина даје његовим противницима.⁸⁷

84 Ана Миловановић, „Политички перформанс у уметности и обрнуто“, *ЛУДУС*, УДУС, Београд, бр. 177-178, 2011, стр. 4.

85 Hilary Wainwright, „Pepper Mill“, *Red Paper*, Socialist Newspaper, London, num. 217, 2018, p. 4.

86 Ана Миловановић, „Што је више клевета и лажи, Корбин им је милији и дражи!“, *Политика*, Београд, 28. 9. 2016, стр. 14-15.

87 „Corbyn coverage: BBC was a mouthpiece for right wing press“, *Free Press*, London, 2016, CPBF, 208, p.3.

7. ЗАКЉУЧАК: ЦЕРЕМИ КОРБИН ЈЕ УЗОРНИ ПЕРФОРМЕР СОЦИЈАЛИЗМА У 21. ВЕКУ

Узорни политичар социјализма у двадесет првом веку, чија би политика могла да глобални корпоративни капитализам замени социјализмом као светским процесом, мора да буде политичар у изворном значењу тог појма, односно политичар који учествује у лепоти и доброту и красе га поштење, савршенство и племенитост. Он мора да буде политичар перформер, а не политичар глумац. Политичар социјализма мора да поседује моралне одлике које га радикално разликују од свих осталих савремених политичара, односно да је: идеалиста, поштен, поуздан, доследан, родољубив, искрен, аутентичан, независан, самоникао, храбар, правдољубив, непристрастан, скроман; и да није: сујетан, охол, самољубив, осветољубив, извештачен, похлепан, грамзив, поткупљив.

На основу компаративног проучавања перформативности уметника и политичара и анализе његове политичке каријере, дошло се до закључка да је савремени политичар који у највећој мери поседује перформативне потенцијале да изнесе социјализам као светски процес, односно који је прави политичар перформер - Цереми Корбин, председник британске Лабуристичке партије.

Литература

Андрије Бернар, Боч Жил, *Речник тела*, Службени гласник, Београд, 2010.

Миловановић, Ана "Политички перформанс у уметности и обрнуто", *ЛУДУС*, УДУС, Београд, бр. 177-178/ 2011.

Миловановић, Ана „Што је више клевета и лажи, Корбин им је милији и дражи!“, *Политика*, 28. 9. 2016.

Тишма Андреј „Духовно зрачење перформера“, у зборнику: *Стратегија новог театра*, приредио Симон Грабовац, Културни центар Новог Сада, Нови Сад, 1998.

Aristotel, *Politika*, Sveučilišna naklada Liber, Zagreb, 1988.

Ashton, Emily „Hearing ‘Jez we can’ proves Corbyn is now a hero to the young“, *Evening Standard*, London, 12. 8. 2015.

Controversy of the week, „A brusing electon“, *The Week*, 24.9. 2016.

„Corbyn’s a riot among creatives“, *Evening Standard*, 13.5.2015.

„Corbyn coverage: BBC was a mouthpiece for right wing press“, *Free Press*, London, 2016.

Craig, Edward Gordon *O umjetnosti kazališta*, Centar za kulturnu djelatnost SSO Zagreba, Zagreb, 1980.

Crerar, Pippa „Corbynomania? It’s a bit odd really... I’m just a very normal person“, *Evening Standard*, London, 5. 8. 2015.

Donovan, Paul „The medium is the message, comrades“, *Morning Star*, 14.6.2016.

„Don’t tell my wife... Corbyn’s shinny follows PM’s shimmy“, *Metro*, 5.10.2018.

„Good ideas but too much of a dreamer“(Metro Talk,) *Metro*, 1.10.2015.

Eaton, George „People’s republic of London“, *New Statesman*, 27.4.-3.5. 2018.

Gilbert, Jeremy, „Acid Corbynism“, *Red Papper*, Socialist Newspaper, London, no. 216, 2017.

Godwin, Richard „Interview with Paloma Faith“, *Evening Standard*, London, 5.1.2015.

Goldberg, Rose Lee *Performance Art*, Thames & Hudson, London, 2010.

Fors, Glyn “Comrade Corby”, *Tribune*, 5.8.2016.

Hoffman, Jens, Jonas, Joan *Perform*, Thames & Hudson, London, 2005.

Kimber, Charlie *Jeremy Corbyn, Labour and the fight for socialism*, Socialist Worker Party, London, 2017.

„Labour will buy British to boost manufacturing in UK“, *Metro*, 25.7.2018.

Loach, Ken "Preface", in: *For the Many, Preparing Labour for* (ed. Mike Phipps), OR Books, New York and London, 2017.

Marinis, Marko de „Glumac je mrtav, živeći glumci!“, *Teatron*, Muzej pozorišne umetnosti Srbije, Beograd, proleće/leto 2012.

Mills, James "Killing Corbyn and Khan like Lotto Win", *Sun*, 31.1.2018.

Miočinović, Mirjana *Surovo pozorište*, Prosveta, Beograd, 1976.

Mirphy, Joe „'Busy' Corbyn avoids kneeling before Queen“, *Evening Standard*, 8. 5. 2015.

Mouffe, Chantal „Populism's new frontier“, *Red Paper*, Socialist Newspaper, London, no. 221, 2018.

Pribičević, Branko *Socijalizam svetski proces*, Partizanska knjiga, OUR Monos, Ljubljana, Beograd, 1979.

Phipps, Mike "Introduction", in: *For the Many, Preparing Labour for Power* (ed. Mike Phipps), OR Books, New York and London, 2017.

Sinclair, Ian "Review of Steve Howell "Game Changer: Eight Weeks That Transformed British Politics“, *Peace News*, London, no. 2620-2621, 2018.

Smith, Erica „Review of Alex Nunns 'The Candidate: Jeremy Corbyn's Improbable Path to Power'“, *Peace News*, London, 2620-2621/ 2018.

Ternan, John Mc „Interview with Corbyn“, *Evening Standard*, 30. 6. 2016.

Triling, Lajonel, *Iskrenost i autentičnost*, Nolit, Beograd, 1990.

Urwin, Rosamund „What kind of man wears socks in bed?“, *Evening Standard*, 5. 1. 2018.

Ana Milovanovic

JEREMY CORBYN AS PERFORMER OF SOCIALISM OF XXI CENTURY

Resume

The papers proceeds from the belief that global corporate capitalism in the twenty-first century must be replaced by socialism as a world process, and that is necessary that politic in the original sense of that word, which would serve the well-being of people and the community, must return to today's post-political societies. It starts with Aristotle's political philosophy according to which a politician must represent the natural blend of the beauty and goodness of human nature and fulfil his basic task - to take care of the integrity and virtues of the people he rules. Noting the phenomenon of the widespread use of the art of performance in public and political life, and the tendency of contemporary political performance to return to its roots and origins, to intervene and radically change not only the view of things, but the order in the world, papers determines politics in the context of contemporary theories of performance. Defining performance as social art, it points to its intertwining with politics. It points out that in the very beginnings the performances in politics and the performance in drama had the same origin and the same social function. Both of them assume the concept of co-existence; honest, direct, no mediated connection between the performer and the audience, which is also an imperative of any real politics and mostly refer to the political ideal. The paper believes that a politician, in order to be able to perform actions which could carry out a politic in its original meaning, must himself be the politician in its original meaning, which means a performer politician. Defining a new term in the science of politics - political performer, the author starts from the differential characteristic of the performer politician, ie the fact that he is never an actor, unlike all other politicians. Referring to contemporary theories of acting, he points out that the performer radically deviates from the traditional concept of acting. The term performer means a performer who never embodies someone else's

opinions and feelings, never pretends to be someone else. The performer represents only what he thinks and feels, he is the rebellious performer, the original actor who returns to true human nature. By opening himself to the audience spontaneously, honestly and suggestively, in a situation of organized representation, he draws the viewer into it, thus achieving a kind of spiritual unity with the viewer. The performative dimension of presence-self-referentiality is most represented in the performances of performance politicians. Based on an analysis of his political career, Jeremy Corbyn, leader of Labour Party, has been selected as the contemporary politician who has the most performative potential and he is the true performer. Comparatively analysing the performativity of performer artists and politicians, the author has found that in Jeremy Corbyn's political activities, performativity is polymorphic and polysemy. It has been successfully represented in the most transparent, performing and spectacular form, as well as through its participatory nature, which is one of the most crucial to the phenomenon of Corbyn's success. Corbyn's political performances, like that of any original socialist politician, are extremely radical and, as such, derive their strength and inspiration from different cultural forms. At the same time, Corbyn himself is an inexhaustible inspiration for grim music, numerous visual publications, works of art, poetry, songs and performances. His use of emotional "narrative codes" is thought to largely explain Labour's transformational supply to the nation, as well as being crucial to victory. The unobtrusive emotionality with which Jeremy captivates the "audience" represents his greatest performative ability and unique political "weapon". Corbyn's media appearance is rarely cultivated: he does not use any exaggerated body language, gestures, is completely natural in both live appearances and on screen. Corbyn's public behavior is the antithesis of celebrity style, which dominates contemporary political discourse. In addition to the formal characteristics of performative skills, the exceptionality of content is necessary for the success and effectiveness of political performance of every politician. Corbyn's performance proved to be extremely effective not only because of his truly humane political vision, but also a clear, authentic message that is radically different from anything offered to UK voters – socialistic and utterly break with the New Labour politic and a milestone in the battle against neoliberalism as model performer of socialism, Corbyn was recommends

by his moral qualities that set him apart from all other politicians. He is an idealist, honest, trustworthy, consistent, patriotic (true, because he is for nationalization). He is sincere and authentic (by these last qualities Corbyn is deeply rooted in the political culture of England in the development of which they have occupied an extremely important place since the sixteenth century.) Independent. Self-growing (not a product of any "civil service"). Courageous (exceptionally because he dared to be an outspoken advocate of socialism and an opponent of NATO). Fair-minded and impartial, humble. Jeremy Corbyn is also revered and worshiped for what he is not, unlike almost all other politicians: vain, arrogant, self-loving, vindictive, vicious, greedy, arrogant, corrupt. It concludes that Jeremy Corbyn could be taken as a role model for socialist politician in the twenty-first century, which politic could replace global corporate capitalism with socialism as a world process, it means a politician who participates in beauty and goodness and is gifted by honesty, perfection and nobility and who could be defined as a performer politician.

Keywords: exemplary politician, political performance, artistic performance, politician performer, socialism, politician actor, theory of performance, theory of acting, performativity, Jeremy Corbyn.